

DONO LA VIDA LLIUREMENT

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Jesús es mostra avui com a bon pastor. No com un treballador que només treballa per cobrar un sou i compta les hores escrupolosament, sinó com aquell qui està a plena dedicació i que sap que cobrarà el sou d'una altra manera.

Ens ofereix una pauta en l'actitud i la manera de treballar. Hi ha tanta gent que no treballa d'allò que voldria o d'allò pel qual ha estat estudiant anys i anys! Però això no justifica que s'hagi de treballar amb deixadesa ni amb tristesa, just per cobrir l'expedient. El qui ho fa amb alegria i amb actitud d'estar sempre a punt té el guany extra que la feina se li fa més lleugera, ni que sigui la més pesada del món i que també ajuda els altres a viure amb menys pes la pròpia tasca.

Si el pastor només treballa pel jornal, tampoc no es justifica que fugi i abandoni les ovelles quan ve el llop ni que tant se li'n doni, de les ovelles. Justament perquè té la sort de tenir feina, n'ha de tenir cura com més millor, perquè forma part de la seva feina i perquè així pot continuar treballant.

Quan pensem en un ramat d'ovelles, sovint pensem en un col·lectiu despersonalitzat, mesell, insensible. Però Jesús no té aquest concepte del ramat ni el tenen els bons pastors de les nostres muntanyes. Per a ell cada ovella és única. En coneix el nom i la flaca, sap literalment de quin peu coixeja cadascuna, sap a quina haurà de dur de tant en tant en braços, a quina haurà d'anar a buscar i a quina ha de deixar més lliure. Té un ensenyament personalitzat per a cadascuna, perquè no solament en coneix el nom, sinó que, senzillament, les coneix.

Per això, les ovelles se senten estimades individualment, reconeixen la veu del pastor i saben que ell donarà la vida per elles, i la donarà a fons perdut. Joan, a la segona lectura, ho dirà amb unes altres paraules: «ens reconeix com a fills seus, i ho som». I aquest «ho som» no necessita més explicacions, de tanta contundència.

Hi ha una frase, però, que crida l'atenció: «El Pare m'estima perquè dono la vida», frase que s'ajusta a l'original grec. Però una frase més afortunada seria: «Em sento tan estimat del Pare, que no em fa res donar la vida».

És des d'aquí que la nostra vida pot caminar; i dic expressament caminar, perquè ara Jesús diu que és el pastor, i quatre capítols després dirà que és el camí. Així, doncs, cadascú pot dir: «Em sento tan estimada de Jesús, que no em fa res donar la vida lliurement, perquè ningú no me la pren». Aquesta, sens dubte, és la missió que hem rebut del Pare.